

Dömösi levél

*avagy útmutató olyan örökbefogadóknak,
akik tudni szeretnék, hogyan hordhatják ki
örökbefogadandó gyermekeiket*

Magyarországon ma ezres nagyságrendben vannak olyan családok, akik akár az állami gyermekvédelem által bonyolított *títkos*, akár a civil szervezetek által előkészített *nyílt* örökbefogadás útján minél előbb kisgyermeket – többnyire egészséges, fehér bőrű újszülöttet kívánnak magukhoz fogadni. Ők azok, akik az alkalmasságukról szóló gyámhatósági végzéssel igyekeznek gyorsan sorba állni az örökbefogadást előkészítő civil szervezeteknél, miközben – gyakran és érthetően sürgetve is – azt tudakolják, *mikor* kaphatnak gyermeket. Mivel szövetségünk Örökbefogadást Előkészítő Bizottságának listáján jelenleg is százas nagyságrendben sorakozik olyan házaspár, akiknek elsősorban ez levél formába öntött útmutató szól, nekik azt szeretnénk elmondani, hogy a jövőben hogyan találnak közvetítésünkkel örökbe fogadható kisbabát.

A gyermekre epekedők sürgető vágyát többnyire az a könnyörtelenül keserű, többnyire sorszerűnek hangzó válasz szokott határt szabni, hogy „nincs elég” újszülötti életkorú gyermek, akit örökbe lehetne fogadni.

Álláspontunk szerint ez az állítás azonban csak akkor igaz, ha az örökbefogadásra vágyó házaspárok *tétlenül* várják az Állam Bácsi (TEGYESZ, gyámhatóság, csecsemőotthon, kórház, védőnő, stb.) képeben kerengő, hazánkban amúgy kétségtelenül megfogyatkozott létszámban fészkelő „golyát”. A termékenység ősi totemállatától persze sokan még azt is elvárnák, hogy mindenfajta külső és belső sérülés nélkül, vagyis teljesen egészségesen, továbbá a felnőttek által előírt vagy megkívánt időben és formában hozza el nekik a várva várt ajándékot (a gyermeket). (Nem megfelelő bőrszín, Down-szindróma, stb. sajnos gyakran kizáró ok.) Fontosnak tartjuk jelezni, hogy ez a passzív, várakozó, illetve elváró jellegű hozzáállás sajnálatos módon a baba eltárgyasítását eredményezheti, amelynek során az általunk Isten-arcú lénynek tekintett, aprócska emberpalánta alig jelent többet, mint valami ritka tárgy, értékes ingóság, önkénteseink tevékenysége pedig csak annyiban különbözik az áruházi csomagküldő szolgálatok működésétől, hogy szolgálatunkért mi nem kérünk anyagi ellenértéket!

A fentiek alapján a mi részünkről tehát nem annyira a *mikor* kérdése a legfontosabb, hanem az, hogy hogyan viszonyulnak az örökbefogadók egy más családban fogant és világra hozott gyermeknek az ő családjukba történő érkezéséhez. Azt is mondhatnám, nekünk nem elhanyagolható szempontunk az, hogy a nálunk „szülésre jelentkezők” *milyen* lélekkel készülnek a gyermekáldás fogadására, mert azt gondoljuk, hogy valamiképpen azért nekik is *szülni kell!*

Kétségtelen, hogy az örökbefogadó szülők közül korábban már soknak kellett levonni azt a fájdalmas felismerést, hogy orvos-biológiai okokkal magyarázható *testi meddőségük vagy terméketlenségük* (orvosi szakszóval: *infertilitas*) okán nem nemzhetnek/szülhetnek saját, vér szerinti gyermeket. (Akadnak persze köztük olyanok is, akik pszichés körülményekre visszavezethető betegük miatt nem kerülnek áldott állapotba...) Van azonban egy olyan, nézetünk szerint rendkívül fontos fogalom, amiről semmit vagy csak keveset beszélünk – ez pedig a *lelki termékenység!*

Lelki termékenységen (foecunditas) azt a pszichés beállítódást értjük, amely a gyermekvállalással szemben ható összes negatív genetikai és/vagy társadalmi hatás ellenére is vitán felüli értéknek, akár alapvető gyermeki jognak tekinti a megfogant gyermek életének védelmét, annak kihordását és felnevelését. Ez a pozitív, életigenlő beállítódás az úgynevezett életvédő mozgalmak képviselőinél meglehetősen elsődlegesen többnyire általánosan érvényes szemléleti, világnézeti vagy racionális okokból táplálkozik, míg az örökbe fogadni készülőknél talán nem is annyira tudati, hanem inkább érzelmi okokra vezethető vissza.

Egyszerűbben fogalmazva és a mi helyzetünkre érve: a lelki befogadásra alkalmas ember elsődlegesen a másik fél – esetünkben a válsághelyzetbe sodródott (az örökbe fogadni szándékozónak „idegen” szülő és gyermek) – javát keresi, egyben arra az áldozatra is *örömmel* vállalkozik, hogy ő maga a helyzet által megkívánt mértékben lemond a saját, személyes kényelméről, anyagi érvényesüléséről, kedvtelési célból űzött időtöltéséről, sőt olykor az egyébként megérdemelt pihenéséről is. A bajban lévő származásának, testi és vagy lelki egészségének kérdése ilyenkor háttérbe kerül, s szinte eltörlődik azon egyetlen fontos tény mellett, hogy egy terhes anyának, illetve az általa hordott kicsiny, önmagában tehetetlen emberpalántának, ennek az általa keserűen hordott „tehernek” éppen rá van szüksége az életben maradáshoz, a boldoguláshoz! Igen, éppen énám, és éppen most!

És akkor én, egészen és azonnal az ő rendelkezésükre állok.

Albert Schweitzer szerint a cselekvő szeretet az, amikor ki tudom mondani, majd meg is tudom tenni azt, hogy: *"rendelkezésemre állok Istenem, rendelkezésemre állok embertársam."*

Álláspontunk és hosszú évek alatt végzett életvédő munkánk gyümölcseit tekintve ez a lelünk mélyén gyökeredző, cselekvő szeretet igenis boldoggá tesz bennünket, megtermékenyíti a lelünket, sőt – ahogy arra a nálunk jelentkezők között hirtelen megnőtt gyermekáldások, a saját, vér szerinti gyermekek megfogásai is igazolják – gyakran még a testünket is.

De hogy milyen elemi, talán a teremtés egyetemes ösztönvilágában gyökeredző érzésekre gondolunk, arra talán a legékezzelőbban **Gárdonyi Géza** ismert novellájával, a *Micó* című történettel válaszolhatnánk, amelynek főszereplője egy megesettségekben újszülöttjét meggyilkoló leányanya, illetve a kölykeit élete árán is védő macska. Ha a történet nősténymacskája a benne működő fajfenntartó ösztöntől indítva képes volt – akár a saját élete önfeláldozó veszélyeztetésével is – sorra **kihordani** a tűzbe borult, égő házból a kölykeit, akkor vajon az ember, ez az öntudattal, méltósággal, tudással és a szabadsága érdekében cselekvőképességgel is megáldott, Isten-arcú lény, vajon nem képes-e még ennél is többre?! De igen!

„Égő ház”? Hát miféle házról beszél ez az ember?! – kérdezhetik Önök, én pedig máris idézem erre azt az életvédő röplapot, mely szerint a világon nem egy háború vagy természeti katasztrófa sújtotta ország, hanem *az anyaméh a legveszélyesebb hely!* Ez az a „ház”, amelyben otthontalan marad a megfogant kised. Ezt igazolja, hogy világszerte évente 50 millió kisbabát, Magyarországon pedig évente 35-40. 000 magzati életkorú gyermeket pusztítunk el a „terhesség-megszakítás”-nak nevezett művi abortusszal. Ez a mi, ártatlanok ellen irányuló babaégetésünk, ez a mi babycsúszásunk! Az éppen világra jött újszülöttek elpusztításával minden évben további 250 újszülötti életkorú gyermeket ölünk meg úgy, hogy a bűncselekmény közvetlen elkövetői, de áldozatai is a gondozatlanul maradt, elsősorban a titkolt terhességet viselő anyák! Itt jegyezzük meg, hogy az állatok jogának hírhedt szószólójaként **Peter Singer**, illetve **John Harris** azt tartja, hogy szüleinek tetszése szerint akár egy több hónapos baba is minden további nélkül elpusztítható, ha és amennyiben a méhen belüli sérülését észre nem orvosok hibájából mégiscsak világra jön, mert semmivel sem képvisel nagyobb értéket, mint egy kölyökkutya...

Nincs tehát elég elutasított gyermek? Dehogynem! Fájdalmasan sokan vannak! Mi, az Alfa Szövetség életvédő munkatársai talán abban különbözünk a többi, elsősorban örökbefogadásra törekvő szervezettől vagy ügynökségtől, hogy mi arra törekszünk, hogy mindenképp megmentjük ki ezeket a magzati vagy újszülötti életkorú gyermekeket – hacsak lehet, anyjukkal együtt – az „égő ház”-ból, az őket fenyegető társadalmi bűnbakképzés és kirekesztés elrekkentéssel fenyegető veszélyhelyzeteiből.

Az amerikai Allan Guttmacher és az Elliot Institute kutatásai szerint 31, illetve 64 százalékra tehető azon esetek száma, amikor a terhes anyák korántsem saját, jól tájékozott és szabad döntésemre alapuló elhatározása, hanem inkább a tágabb környezet (a partner, az „anya”, a munkahelyi főnök, a kezelőorvos, stb. zsaroló, kényszerítő, erőszakos fellépése nyomán sodródnak gyermekük „szándékos” elveszejtése felé. Ha pedig belegondolunk abba, hogy az ÁNTSZ Családvédelmi Szolgálatának védőnői szerint idehaza ez az arány legalább 90-95 százalékos, akkor máris adódik a következtetés: egy jól működő, közösségi terhesgondozási hálózat terhére tett női áldozatok tízezeinek tehetné lehetővé, hogy gondozott terhességüket várandós, sőt áldott állapotként élhessék meg, amelynek legrosszabb forgatókönyvét nem a gyermek életjogát semmibe vevő abortusz, hanem a kisebb elutasítottságot jelentő örökbeadás jelenthetné!

Ilyen, valóban nő- és anyavédelmi alapon működő, termékeny és gondoskodó társadalmat szolgáló, prenatális, vagyis születés előtti gyermekvédelem azonban ma még nincs Magyarországon. (A létező várandós gondozás nem azonos a kiáltóan hiányzó terhesgondozással!) Így azonban legalább nekünk **Önökkel együtt** kell belegondoljunk abba, hogy a magzati életkorukat élő gyermekek, **az Önök leendő gyermekeinek** elutasítottsága, illetve az ebből minimálisan fakadó lelki sérülések sora milyen *korán* kezdődik! Csak ezt a kutatva ismerhetjük fel azt is, mit kell tennünk azért, hogy a magzatgyermek – a holt naponta általunk örökbefogadott újszülöttei – túléljék az életükre leselkedő veszélyhelyzeteket. Csak így születhetnek meg biztonságban – ha már a vér szerinti szülő elutasította őket – , hogy előbb a cselekvő szeretet, majd a tétéles jog okán végül a mi gyermekeink lehessenek. Ehhez bátran fel kell tárnunk, le kell lepleznünk a vér szerinti családra leselkedő veszélyforrásokat, majd bátran lépünk kell, hogy a társadalmi előítéletek, kényszerképzetek gyutacsai által is felrobbantott „égő házból” kihordhassuk a gyermekeinket.

Nem akarunk Önökből mindenáron életvédő aktivistákat faragni, de ha már az előzőekben számoltunk, akkor még egy kicsit adjunk számot azokról a gyermekekről is, akiket az abortusz és az újszülött-gyilkosság áldozataihoz hasonlóan Önök szintén nem fogadhatnak örökbe!

Nem hagyhatjuk említés nélkül, hogy a szépítően „*sürgősségi fogamzásgátlás*”-nak hazudott, abortáló hatáson alapuló eljárásokkal szintén magzati életkorú gyermekeket hajtának el a „házból.” E gyermekeket magzati életkoruk legelején – 72 órán belül – már akkor elhajítják, mielőtt otthonra találva beágyazódhatnának a

meleg fészekként szolgáló, táplálékot is nyújtó anyaméhbe. A *spirál*, avagy az ún. „méhen belüli eszköz” (IUD) a beágyazódás megakadályozásával pusztítja el a magzatgyermeket.

És gyászoljuk a „magzatszám-redukció” áldozatait is, amelynek azok a gyermekek esnek áldozatul, akiket a *lombikbébi program* során a Halál Angyalának nevezett, náci Mengele mai utódai minősítenek „létszámon felülinek”.

Ha tehát ezek tudtával is azt kérdezi valaki, mikor fogadhat örökbe legkorábban egy gyermeket, akkor a válasz egyértelmű. Elvileg legkorábban akkor, amikor e magzatgyermeket vér szerinti családja azzal utasítja el, hogy nem tudja és/vagy nem is akarja tovább tartani, nevelni.

Azok az imádkozó szülők például, akik az országszerte elterjedt *lelki adoptálás* keretében naponta elmondanak egy fohászt az anyaméhben fenyegetett élethelyzetben lévő magzatokért, voltaképpen ennek a valóságos örökbefogadásnak az első, *lelki kihordó* szakaszát művelik. Olaszországban kisebb-nagyobb közösségek, egyházi csoportok, iskolai osztályok, katonai alakulatok és magánszemélyek anyjukkal együtt fogadják így magukhoz az „égő házban” válsághelyzetbe került magzatot. (Ez az ún. „*Drágakő-terv*”, avagy *Progetto Gemma*.) Olykor már mélyhűtött nemzedéknek nevezett babákat is, akiket a lombikbébi program keretében létszámfölülinek minősítenek, majd mélyhűtött állapotban tárolják őket életre (ez az ún. „*Ékkő-terv*”) vagy halálra ítéltetésükig... A mozgalom résztvevői rendszeres havi – mondjuk így – „magzatgyermek-tartást” fizetnek azoknak a civil szervezeteknek, amelyek e krízishelyzetbe kerülő családokat gondozzák. E gyermekek megszületése ezért immár nem csak a szűkebb családnak, hanem annak a közösségnek is ünnepi eseményt jelent, amely a megszületéshez vezető, többhónapos út fizikai, lelki vagy egyéb jellegű akadályainak elhárításán fáradozott.

Szövetségünk arra törekszik, hogy az örökbefogadásra vágyódó szülő ne csak a gyámhivatal folyosóján találkozzon először örökbefogadandó gyermekével és annak vér szerinti szülőjével, hanem a lehető legkorábbi időszakban adhasson segítséget a vér szerinti szülőnek a lelkének túl súlyos magzatterher kihordásához. Aztán a közös szülés során, amikor már eldőlt, hogy a baba új családba kerül, már az örökbefogadó szülő is ott lehet a gyermek életútjának azon meghatározó állomásánál, amelynél a közösen vájudó anyák összesírják, összevérzik sorsukat. A pszichés terhet is jelentő gyermektől így válhat meg könnyebben a szülő anyja, s ez az az alkalom, amelynek cselekvő résztvevőjeként **az adoptáló anya és apa lélekben is szülővé válhat.**

Nem igaz tehát az állítás, hogy nincs elég örökbe fogadható gyermek!

Ha azonban máshol van az igazság, akkor el kell gondolkodni azon, hogy a *tétlen* „gólyavárásnál” mit kellene tenni a válságterhes anyákért és mindazokért a magzatgyermekért, akik vér szerinti szüleikkel ilyen végletesen veszélyes élethelyzetekbe kerülnek. A tisztességes válasz persze nem lehet az, amit korábban anyagi haszonra törekvő köre a válságterhes nők anyaságának prostitúciójával, magyar terheseik külföldi örökbefogadókhöz történő közvetítésével tettek számukra jól jövedelmező üzleti gyakorlattá, vagyis ***a (magzat)gyermek tehát soha nem lehet tárgy, soha nem lehet adás-vétel tárgya!***

Élete – még ha a saját, vér szerinti szülője a maga beszűkült érzelmi és tudati állapotában képtelen is annak tekinteni – a benne rejlő egyetemes emberi méltóság okán és ürügyén a humanitás és a nemzet számára olyan, mindenek fölötti érték, amely soha, semmilyen körülmények között nem lehet áru!

Ennél a morálisan helyes, gyakorlatilag azonban alig működő megállapításnál nekünk azonban tovább kell lépniünk, mégpedig a másállapotukat terhes állapotként megélt anyák – mint elsődleges páciensek – és a magzati életkorukat élő gyermekek - mint másodlagos páciensek - **közös** gondozásával! A fenti elvek alapján álló korai (pre- és perinatális) gyermekvédelem művelői számára nem kérdéses, hogy a mai magyar „egészségügy”, szociális gondoskodás és oktatásügy is mielőbbi rendszerváltásra szorul. Az előbbi mindenekelőtt azért a „rossz orvoslásért” („bad medicine” – Amerikai Orvosok Egyesülete), amely a terhes anyát abortusszal, vagyis anyaságának megcsonkításával, a magzatgyermeket pedig (nem véve tudomásul, hogy őt is páciensként kellene gondozni) teljes fizikai megsemmisítéssel „gyógyítja”.

Nekünk „alfásoknak” tehát az a célunk, hogy a korai (pre- és perinatális) gyermekvédelem művelőjeként egyrészt hozzásegítsük a válsághelyzetben lévő terhes anyákat ahhoz, hogy magzataikat biztonságosan kihordják és megszüljék, másrészt gondoskodjunk arról, hogy a vér szerinti család működésképtelensége esetén, vagyis ha a nem kívántként fogant vagy világra jövő gyermek testi és lelki fejlődését a vér szerinti család elutasítása miatt további súlyos veszély fenyegetné, akkor hathatós segítséget kapjon ahhoz, hogy az elutasított gyermek mielőbb örökbefogadásra alkalmas családba kerüljön.

Célunk továbbá, hogy a gyermekétől megváló szülő veszteség- és gyászélménye oldódjon, áldozati helyzetéből kikerüljön vagy az ismételt áldozattá válás megelőzése érdekében utógondozásban részesüljön.

*

Szép elvek, meghatározó célok! – mondhatná valaki. – *De ki váltja valóra ezeket?!* És újra fölvetődhet az örök örökbefogadói kérdés: mikor és hogyan kapunk gyereket?

Őszintén bevalljuk, hogy az első kérdésre nem tudunk tisztességes választ adni, a **hogyan**-ra azonban igen. Mégpedig úgy, hogy abból talán a **mikor**-ra is következtetni lehet.

1996 óta közösségi terhesgondozást végző önkénteseink fizetség nélkül, egy termékeny és gondoskodó társadalom ihletében dolgoznak – többek között az örökbefogadások előkészítésén is.

E nagy és fontos munkához természetesen nem csak emberi, hanem anyagi erőforrásokra is szükség van. Fizetett alkalmazottunk, irodánk nincs. A magánszemélyek adományaiból, külföldi barátaink támogatásából, karitatív rendezvényből befolyó vagy a pályázatokon elnyerhető összegekből összeálló bevételek már azt is csak szűkösen tették eddig lehetővé, hogy havi gyakorisággal szakmai napokat tartsunk és fizessük a posta- és telefonhasználat kapcsán felmerülő költségeket. (Lásd ehhez a honlapunkon www.alfaszovetseg.hu föllelhető közhasznúsági beszámolót!)

Tavaly azonban minden pályázatunkat elutasították és csak a személyi jövedelemadóból, a külföldi testvérszervezetek és a hazai magánszemélyek támogatásából befolyt összeg biztosította szervezetünk vegetáló jellegű túlélését.

Rá kellett tehát döbbernünk arra, hogy bármily lelkesen, bármily makacs szívóssággal végezzük is önkéntes munkánkat, az megbízható pénzügyi alap nélkül nem lesz elég az Önök hathatós szolgálatához. Mi azonban most mégsem pénzt kérünk Önöktől, mert már az örökbefogadással kapcsolatos, szerény regisztrációs költséget is nem csekély szegyenkezéssel szoktuk Önöknek jelezni. Nem tartjuk ugyanis helyesnek azt, hogy ez az összeg Önökre hárul, amikor Önök nem csupán az elhagyott, elárvult gyermekek szeretetéttségét elégítik ki, amikor az új, az örökbefogadással jutott család minden korábbi és új tagja is megédesül, hanem jelentős anyagi terhekkel is enyhítik az élet- és családvédelemre kötelezett állam költségvetését, amivel kapcsolatban Önöket semmiféle anyagi ellentételezés nem illeti meg...

Nem pénzt, hanem **munkát, együttműködést kérünk Önöktől** ahhoz, hogy az eddiginél is hatékonyabban végezhessük a korai gyermekvédelem Önöket is szolgáló hivatását. Önök nyilván jól tudják, hogy ezt a kérésünket nem a saját önös érdekünk mondatja velünk, hiszen állásunk, családjunk, foglalkozásunk és sokféle hivatásunk is van vagy lehet a nekünk semmiféle anyagi hasznot nem jelentő életvédelem mellett. De meggyőződésünk, hogy közösen végezve jobban megy a munka.

Sokszor és sokféleképpen igyekeztünk már átgondolni, melyek azok a területek, amelyeken külsős önkéntesek, mindenekelőtt az örökbe fogadni szándékozó párok közreműködését kérjük. E közös munka során Önöknek lehetősége nyílik majd arra, hogy sajátos, az Önöknek leginkább tetsző, leginkább elfogadható formában társuljanak ahhoz a tevékenységhez, amelynek eredményeként több veszélyeztetett gyermek menekülhet meg, menekíthető ki az Önök családjához, az Önök szerető karjába.

Munkatársaimmal együtt listát állítottunk össze azokról a feladatokról, amelyekre – emberi és anyagi erőforrásaink gyér mivolta miatt – az Önök tevékeny jelenlétét kérjük. E cselekvő jelenlét, feladatvégzés képzí majd a jövőben annak a belső, értékelési folyamatnak az alapját, amelynek eredményeként kialakul az örökbefogadók jelentkezési időponttól független, ám a végzett munkával nagyon is összefüggő várólista.

Azok a párok tehát, akik a jövőben tevékenyen részt kívánnak venni élet- és családvédő céljaink megvalósításában, azok akár **pártoló tagsági viszonyt** is létesíthetnek velünk, amennyiben ily módon is kívánják segíteni szövetségünk céljainak megvalósulását.

Bízunk abban, hogy e kezdeményezésünket nemcsak pártoló megértéssel, hanem tevékeny munkával is támogatják. Ennek nyomán ugyanis Önök a várólistáról a várandós listára jutva a mindennapos csodavárás reményteljes állapotba kerülhetnek.

A „munka” kapcsán jut eszembe, hogy a ’vajúdást’ jelentő angol ’labour’ szó egyben ’fáradtságot munkavégzést’ is jelent. Lehet, hogy itt az alkalom, amikor a lelki termékenység jegyében munkavégzéssel vajúdunk magzati életkorát élő gyermekünkkel, hogy megszületése után aztán majd örökbe is fogadhatunk?! Azt hiszem, erről van szó.

Eddigi bizalmukat köszönve tisztelettel és szeretettel kívánok tehát Önöknek, mindnyájunknak teljes testi és lelki egészséget egy vagy több, Önök által így hamarabb örökbe fogadható gyermek kihordásához!

Dr. Téglásy Imre elnök
10 gyermek édesapja
+36 30 922 6775
E-mail: alfa@alfaszovetseg.hu

Dömös, 2010. június 5 – Páty, 2013. október 23.

Lista önkéntes segítőinknek

A külsős önkénteseinknek szóló, alábbi lista azokat a tevékenységi köröket tartalmazza, amelyeket azért ajánlunk Önöknek, mert ezek közül – együttműködési szándékuk esetén – szabadon választhatnak! Természetesen érdeklődve várjuk a jelen levélben foglaltakkal kapcsolatos észrevételeiket, javaslataikat is az alfa@alfaszovetseg.hu email címen.

Kérjük, hogy általános tájékozódás érdekében szíveskedjenek figyelemmel kísérni honlapunkat: www.alfaszovetseg.hu.

- az örökbefogadónak kiírt továbbképzésen való részvétel
- támogató (szponzor) keresés általános működésre, babatalálkozóra, életvédő zarándoklatra, stb
- videózás, fotózás alfás rendezvényen
- grafikai, arcuattervezési munkák
- honlapszerkesztés, webmester, hosting
- reklámozó, honlapunkon hirdető cégek ajánlása
- pályázatfigyelés, pályázatírás
- ügyvédi tevékenység családvédelmi kérdésekben
- családjogi, családvédelmi jogszabályok, törvények módosulásának követése
- élet- és családvédelmi tematikájú sajtófigyelés (abortusz, újszülöttgyilkosság, örökbefogadás, sterilizáció, stb.)
- szórólapok, szakmai anyagok terjesztése
- idegen nyelvű fordítások, tolmácsolások (angol, német, olasz)
- szülész szakorvosi vizsgálat, tanácsadás
- pszichológusi, pszichiáteri tanácsadás
- tárgyi adomány, babakelengye gyűjtés
- szociális munka végzése, adományosztásban való részvétel
- postázás, postai és MÁV kedvezmények felkutatása
- könyvelés
- kulturális és jótékonyági rendezvények szervezése, ezeken fellépés
- szakmai rendezvényeken való részvétel
- havonta egy szakmai tanácskozás alkalmára budapesti helyiség biztosítása
- személyes kapcsolattartás a területileg illetékes Alfa-hanggal
- alfás önkénteseknek csoportépítő tréning irányított beszélgetéssel
- csoportterápiákon való részvétel (gyógyulás abortusz utáni traumákból)
- pedagógusoknak iskolai továbbképzés, tanulói programok (elsősorban középiskolákba tizenévesek nemi egészségvédelméről)
- az "Alfa-hangok" jogi, szociális és egészségügyi továbbképzésében részvétel
- a készülő anyaotthonhoz építésztervezői, épületgépészeti, könnyű és nehéz fizikai munka
- sajtószerelés (tanúságtétel örökbefogadás előtt és után)

„Együtt egy termékeny és gondoskodó anya-országért!”